

– Meg kell tudnom hol rejtőznek a kövek! – mormogta maga előtt, miközben ott ült a vörös szoba közepén, a régi hintaszékében, melyben oly sokszor ringatta gyermekét. Amint hátradőlt felidéződtek a régi emlékek, amikor még boldog volt, amikor még volt értelme az életének! Láttá gyermekét ahogy csöppnyi arcán, boldog mosollyal fut felé, majd megérkezve apró karjaival úgy ölelte át, mint virág szirma a bibét, amikor mindent belep az éj sötét!

Édes göndör

kacaj csendült fel a szobában, s a tükörben megelevenedett egy kép. Ott ült ugyan abban a székben, halkán dúdolt egy dallamot, mely megnyugvást hozott ahányszor csak a fáradtságtól nyugtalan gyermek szemére nehezen jött álom! Kicsit elidőzött a képen, de egy idő után kezdett elmosódni! Amit látott már nem volt olyan szép emlék. Nagy tömeg állt a tengerparton, széles körben gyülekeztek egy magasra rakott máglya előtt. Haragosak voltak, kiabáltak az oszlophoz kötözött nővel, kinek ruháját megszagatták, testét megkövezték!

–

Boszorkány! Boszorkány... halál rá!

Ő már nem

sírt, néma könnyek csordultak le arcán, szemei az égen kúsó fellegeket követték, mert nem akarta látni a halálra sóvárgó tekinteteket. Hangtalan ima fogalmazódott meg benne, nem haragudott senkire, csak meg akart halni végre... Sercegett a fáklya... hamar táncba hívta a száraz szalmaszálakat, melyek belobbantak, s pillanatok alatt a földdel egyenlővé tették a máglyán álló nő testét. Még idő sem volt felocsúdni, máris lobbant egy másik... majd egy újabb.

Assantewa

pillanatnyi őszinte öröme hamar alábbhagyott. Szemei megteltek keserűséggel, hosszú körmeivel vastag barázdákat véselt a szék karfájába, miközben próbálta nem elveszíteni a fejét.

– Mind

megfizettek! Nem hagyom büntetlenül tetteiteket – beszélt magában a nő megint, majd döntött. Más eszközhöz folyamodik, másképp kifut az időből.

Felállt

székéből, magára öltötte fekete palástját, és elindult. Útja egyenesen a hold barlanghoz vezetett.

Rég járt

már a barlang ezen részén, és most sem szívesen jött, de csakis itt kaphat választ kérdéseire, még ha nagy árat is kell fizetnie érte. Képességeinek köszönhetően gyorsan megérkezett, majd elvonult a barlang legsötétebb termébe. Az avatatlan szemnek ez a hely csak egy üres verem lenne, de aki ismeri az ígét annak egy másik világ nyílik meg.

Sötétség

uralkodott mindenben, nyoma sem volt a fénynek, csak férgek, bogarak nyüzsgését lehetett hallani, és egy lassú, ütemes lüktetést, ha az ember jól figyelt. A boszorkány elővette az egyszem kristályt melyet a fiútól megszerzett, mely elkezdett világítani, fényt adva ezzel világtalan szemeinek. Óvatosan lépkedett, s ment egyre beljebb, majd egyszer csak megtorpant, szíve torkában dobogott, de nem hátrálhatott meg. Már nem!

Lenézett ,

lábai alatt egy jel rajzolódott ki, egy rúna, melynek közepébe behelyezte a kristályt. Egy rövid de annál sötétebb verset kezdett kántálni, miközben két karját széttárva maga mellett tartotta, és türelmesen várta, amíg a kapu megjelenik, és át kelhet rajta.

Egyszer

csak a föld megremegett lábai alatt, majd megrepedt. Először csak forró gőz szökött a magasba, majd a kristályt bele tartva, egy ajtó emelkedett ki belőle. Fekete volt akár a szurok, de erezeiben ott szunnyadozott a tűz, mely állandó mozgásban volt.. Mikor már erősen izzott, pókháló szerű fonalat eresztett ki magából, melyek körbe vették Assantewa egész testét, mint egy védő gubó! Ekkor az ajtó elkezdett olvadni, s a helyén megjelent egy átjáró, mely egy másik világba vezetett. Assantewa lehunyta szemeit, és belépett. Megérkezésekor a testét körülvevő háló megdermedt, majd amint kinyitotta szemeit, elporladt...

Egy szürke,

egyhangú helységbe lépett be. Elég tágas volt, fényt, csak a falakban lévő lassan vánszorgó vörös folyadék adott.. mintha a pokolból jönne fölfelé. Középen, gallyakból és tollakból készült fészek állt.

– Nagy

bátorságra vall, hogy elég mersz állni ennyi év után! – szólította meg egy hang, mely rekedt volt és szörnyen fáradt.

Assantewa

szíve nagyot dobbant, csöndes félelem kezdett ólálkodni körülötte, hiszen rossz emlékeket idéz minden egyes itt töltött perc.

Határozottsága

egy pillanatra megtorpant elméje küszöbén, de feltörték az emlékek, melyek új erőt adtak ahhoz, hogy közelebb merészkedjen.

– A

bátorság csupán egy érzés, mely vagy megjelenik mikor szükség van rá, vagy örökre elvész a félelem sötét vermébe! Most leginkább a szükség hozott ide, a vágy, mely évtizedek óta bosszúmat eteti, s csak te segíthetsz nekem Morgana! – felelte végül csendesen. Hangja határozottan és őszintén csendült fel, melyre az ismeretlen csak jólesően hűmmögött egyet.

– Mondd mit

tehetek most érted? Ha egyáltalán tehetek bármit is... mint tudod az én erőm is véges! – kérdezett ismét. Assantewa, ekkor közelebb lépett. Egy öregasszony ült vele szemben, megvolt tán ezer éves, hosszú ősz haja rendezetten terült el a fészek szerű tákolmányon, mintha csak bélésnek használta volna a madártollak és szalmaszálak mellett.

Ajka apró

mosolyra húzódott, tekintetét rá szegezte mintha olvasni akarna gondolataiba. Assantewa még közelebb ment, letérdelt elé s a ragyogó aranybarna szempárba nézett.

– Meg kell

találnom a kristályokat, amiket elvettek tőlem! Hogy megfizessek végre mindenért! – mondta elfúló hangon.

– A régi

sérelmek még most is mardosnak téged! Pedig a múltat nem változtathatod meg! Oly elvakult lettél, hogy elfeledkeztél egy fontos dologról... – mondta az asszony!

– Miről

beszélsz? – kérdezte.

– Arról

hogymár nem látsz! Vak lettél... elfeledted hogy mi azért jöttünk az emberek közé, mert feladatunk van – felelte türelmesen az ősz boszorkány.

Assantewa

szemei össze szűkültek, s akaratlanul, de megszorította a nő karját.

– Ezt pont

te mondd? Hisz világ életedben az emberek ellen áskálódtál. Mindent megtettél csak hogy árthass... Én viszont, mindig azt tettem amiért ide küldtek. És szerettem őket szolgálni, igen, hisz a feladatunk egy szolgaság volt. Aztán hátba döftek! Megszégyenítettek! Megölték a gyermekem! Miért kellene nekem megkegyelmeznem? – kérdezte kínzó, akaratlan fél mosollyal az arcán.

– Mert ez a

végzeted! – csendült fel karcos hangja.

– A harag

sosem jó tanácsadó! A Karma, előbb vagy utóbb megtalál! – mondta lemondó hangsúllyal, s látszott rajta hogy tudja mit beszél.

– Nézz csak

rám...

Az öreg

boszorkány lassan feltápászkodott, bütykös, vénségesen vén lábait egy letaposott vászon bocskorba gyömöszölte, majd meg görnyedt háttal oda csoszogott egy asztalhoz, melyen könyvek, bájitalok, egy kehely, és megannyi varázs kellék sorakozott. Hosszú haját uszályként húzta maga után, mely otthagyt a nyomát a padlót borító szürke por szőnyegben. Görbe hátán foszladozó törött szárnyak pihentek, mintha megtépázták volna... igazából nem tudni mi is volt egykor fénykorában.

– Segítesz

nekem vagy nem? Bármilyen válaszod elfogadom, de ne fecséreld többé a szót holmi szent beszédre! Csak te nézhetsz vissza a múltba, s nekem tudnom kell, hol lapulnak a kristály köveim!

Az asszony

nem szólt egy szót sem, csak mélan lehunyta szemeit és sóhajtott egy nagyot.

– Vissza

tekinthetsz... de csak a saját szemed árán! – a válasz meglepte a kristály boszorkányt, meg lehet hezitált is egy pillanatig, de tényleg csak egy pillanatig.

– A tiéd

lehet! Csak essünk túl rajta gyorsan!

Az

öregasszony arca kifejezéstelen lett, nem hitte hogy képes lesz feláldozni szeme világát is egy értelmetlen bosszúért. A maga lassú tempójában előkészült, majd Assantewát hellyel kínálta.

– Fájni

fog! – mondta határozott modorral.

Mindketten

leültek a földre, Assantewa kissé remegett, de próbálta kiüríteni fejét, s csak a cél lebegett előtte. Morgana kezeit össze illesztette maga előtt. Az ujjai közt ezüstös szikrák jelentek meg, mintha csillagszóró tüze pattogott volna szerteszét, melyeket rögtön egy újabb kézmozdulattal apró gömb alakba gyűjtött, s ráfújta a nő szemeire. Assantewa egy pár percre világtalan lett, szívverése hevesen lüktetni kezdett ereiben, de talán jobb is hogy ha nem látja mi történik abban a percben. Hirtelen éles fájdalom hasított halántékába, oda akart kapni de karjai nem engedelmeskedtek. Érezte ahogy szemgödrében az idegszálak elszakadnak, s mint egy erős vákum, ki emeli az egyik szemgolyót a helyéről. Fájdalmas sikoly törte meg a csendet, s töltötte meg a helységet, melynek mennyezetéről több denevér rebbent ki, és távozott a barlang másik szegletébe.

Morgana a

szemet berakta a kehelybe, majd gyors sebgyógyító varázslattal elállította a vérzést Assantewa üres szemgödrében.

A rövid

mozdulatlanság enyhülni kezdett, s a fájdalom is csiillapodott, de még érezhető volt.

Gyorsan

ható gyógyfüvekért nyúlt, melyet azonnal össze is tört egy fa tálkába, olajjal összekevert, s egy rongyba tekerte.

– Tessék,

ezt rakd rá, és kötdzd át. Gyorsan helyre hozza majd a sebet – utasította a nőt, kinek kezei úgy remegtek mint a nyárfa levél.

Egy

könnycsepp gördült le arcán az épp szeméből, de valami furcsa illúziónak köszönhetően, a másikban is ugyan ezt érezte...

Morgana

ezután a szemet az asztalon álló üveggömb mellé vitte, melynek nem szokványos kinézete volt. Első pillantásra üvegnek tűnt, de csupán tömény energia volt, csipetnyi mágiával, mely tökéletes gömb formájában egyesült.

A szemet

tiszta vízzel megtisztította, majd egy vörösréz függőbe zárta, és lassan bele eresztette a gömbbe.

– Jelent és

jövőt, még megfejtetem

De

a múlt titkait nem ismerhetem.

Tekints

vissza hadd lássa szemem

A

tolvajt, ki meglopott engem.

A

szem hamar fekete színbe váltott, egybe olvadt a pupillával, majd a füst ködjében lassan egy kép kezdett kirajzolódni.

– Olimpia!

... – döbrent meg Assantewa amikor feltárult előtte az igazság.

Olimpia

egyik éjjel elhagyta a kalitkát, amit eddig még soha... hiszen varázslat tartotta a ketrecbe. Egy ige segítségével, melyet oly sokszor hallott a boszorkától, előhívta a kristályokat, aztán széttárta szárnyait, majd szorosan magához szorította őket. A kövek eltűntek az ölelésben, s azóta is ott lapulnak lelke sötétjében.

– Hát

persze, most már világos, ezért sikerült elmenekülnie előlem egyfolytában. Én pedig azt hittem a fiú ereje készítette ilyen változásra – jött a felismerés hirtelen.

– Megtudtad

amit akartál! Most már menj, fáradt vagyok! – felelte Morgana, a szemet pedig bedobta a tűzbe, hiszen már úgysem volt jó semmire. Egy szem, egy varázslat! A láng magasra nyújtózott, és szinte azonnal megsemmisítette.

– Sajnálom

hogy legutóbb nem segíthettem! Ha megmenthettem volna a lányt, most a te lelked sem háborogna ily mélységesen! – mondta még egyszer vissza tekintve az öreg boszorka.

Assantewa

mintha meg sem hallotta volna az utolsó mondatot, elkészönt az asszonytól.

– Köszönöm

a segítséget! Bár nagy árat kértél érte....mégis megérte!

– Ne feledd

amit mondtam, a végzetét senki sem kerülheti el. Ott ólálkodik majd minden percben, s akkor csap le, amikor nem számítasz rá!

Morgana

ezzel a mondattal búcsúzott, majd visszaült fészkébe, s újra mély álomba szenderült.

A kristály

boszorka is csendben elhagyta a kis zugot, hisz az átjáró még nyitva volt, s vissza vitte őt a barlangba. Miután visszatért a kastélyba, azon törte a fejét mi úton vehetné vissza a köveket. Azt hiába is várná hogy Olimpia magától oda adja, ám elvenni sem tudja erővel... kivéve ha...

– Nem, nem

ölhetem meg! Vagy mégis? Talán csak meg sebesítem... igen, ez jó ötlet! – vitatkozott önmagával erősen kétségbe esve.